

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-1279/2019-39

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Sesvetama po sutkinji Martini Ivanković u pravnoj stvari tužitelja Nike Suše iz Budenca, Budenečka cesta 1f, OIB 56100450905, kojeg zastupa punomoćnica Kristina Baričević, odvjetnica u Sesvetama, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, kojeg zastupaju punomoćnica Margita Kiš Kapetanović i drugi odvjetnici iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija iz Zagreba radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 8. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnica stranaka, na ročištu za objavu i uručenje presude 2. listopada 2026. objavio je i

riješio je

Odbacuje se kao nedopuštena tužba u dijelu u kojem tužbeni zahtjev glasi: „Članak 23. Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora.“

presudio je

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe ugovora o namjenskom kreditu broj 3211755308, kreditna partija 7103959916 kojeg su 7. prosinca 2007. sklopili tužitelj Niko Suša iz Budenca, Budenečka cesta 1f, OIB 56100450905 i tuženik Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 i kojeg je 11. prosinca 2007. potvrdila javni bilježnik Milka Čergar iz Sesveta pod brojem OV-31725/2007 i to:

Članak 1.

„...stavlja na raspolaganje korisniku kredita kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 98.880,00 CHF (slovima: devedestostisućaoamstoosamdeset CHF) obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita.“

„...uz valutnu klauzulu...“

Članak 2.

„...u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora...“

„...sve u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja.“

„Redovna kamatna stopa je tijekom postojanja ove obveze po ovom ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d....“

Članak 7.

„Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju HNB-a važećem na dan plaćanja za CHF.“

„za slučaj izmjene promjenjive redovne kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, korisnik kredita pristaje da kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta/rate...“

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 da tužitelju Niki Suši iz Budenca, Budenečka cesta 1f, OIB 56100450905 plati iznos od 8.501,92 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

na iznos od 177,78 eura od 2. srpnja 2011. do isplate
na iznos od 254,52 eura od 2. kolovoza 2011. do isplate
na iznos od 166,39 eura od 2. rujna 2011. do isplate
na iznos od 156,06 eura od 2. listopada 2011. do isplate
na iznos od 159,01 eura od 2. studenog 2011. do isplate
na iznos od 158,58 eura od 2. prosinca 2011. do isplate
na iznos od 200,59 eura od 2. siječnja 2012. do isplate
na iznos od 206,63 eura od 2. veljače 2012. do isplate
na iznos od 201,43 eura od 2. ožujka 2012. do isplate
na iznos od 202,78 eura od 2. travnja 2012. do isplate
na iznos od 217,72 eura od 2. svibnja 2012. do isplate
na iznos od 226,61 eura od 2. lipnja 2012. do isplate
na iznos od 147,96 eura od 2. srpnja 2012. do isplate
na iznos od 185,13 eura od 2. kolovoza 2012. do isplate
na iznos od 150,06 eura od 2. rujna 2012. do isplate
na iznos od 170,90 eura od 2. listopada 2012. do isplate
na iznos od 175,82 eura od 2. studenog 2012. do isplate
na iznos od 171,47 eura od 2. prosinca 2012. do isplate
na iznos od 179,58 eura od 2. siječnja 2013. do isplate
na iznos od 181,14 eura od 2. veljače 2013. do isplate
na iznos od 175,06 eura od 2. ožujka 2013. do isplate
na iznos od 172,55 eura od 2. travnja 2013. do isplate
na iznos od 162,04 eura od 2. svibnja 2013. do isplate
na iznos od 163,22 eura od 2. lipnja 2013. do isplate
na iznos od 151,56 eura od 2. srpnja 2013. do isplate
na iznos od 158,90 eura od 2. kolovoza 2013. do isplate
na iznos od 167,40 eura od 2. rujna 2013. do isplate
na iznos od 166,54 eura od 2. listopada 2013. do isplate
na iznos od 166,43 eura od 2. studenog 2013. do isplate
na iznos od 170,10 eura od 2. prosinca 2013. do isplate
na iznos od 167,69 eura od 2. siječnja 2014. do isplate
na iznos od 147,12 eura od 2. veljače 2014. do isplate

na iznos od 150,91 eura od 2. ožujka 2014. do isplate
na iznos od 147,27 eura od 2. travnja 2014. do isplate
na iznos od 147,51 eura od 2. svibnja 2014. do isplate
na iznos od 138,53 eura od 2. lipnja 2014. do isplate
na iznos od 148,37 eura od 2. srpnja 2014. do isplate
na iznos od 150,97 eura od 2. kolovoza 2014. do isplate
na iznos od 152,77 eura od 2. rujna 2014. do isplate
na iznos od 148,72 eura od 2. listopada 2014. do isplate
na iznos od 160,08 eura od 2. studenog 2014. do isplate
na iznos od 154,48 eura od 2. prosinca 2014. do isplate
na iznos od 155,76 eura od 2. siječnja 2015. do isplate
na iznos od 157,17 eura od 2. veljače 2015. do isplate
na iznos od 156,48 eura od 2. ožujka 2015. do isplate
na iznos od 156,50 eura od 2. travnja 2015. do isplate
na iznos od 158,47 eura od 2. svibnja 2015. do isplate
na iznos od 157,77 eura od 2. lipnja 2015. do isplate
na iznos od 156,37 eura od 2. srpnja 2015. do isplate
na iznos od 88,64 eura od 2. kolovoza 2015. do isplate i
na iznos od 156,38 eura od 2. rujna 2015. do isplate

i to u razdoblju do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 da tužitelju Niki Suši iz Budenca, Budenečka cesta 1f, OIB 56100450905 namiri parnični trošak u iznosu od 2.105,19 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 3. listopada 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 12. lipnja 2019. podnio tužbu ispravljenu podneskom od 13. lipnja 2019. u kojoj navodi da su stranke 7. prosinca 2007. sklopile ugovor o namjenskom kreditu broj 3211755308, kreditna partija 7103959916 kojeg je 11. prosinca 2007. potvrdila javna bilježnica Milka Čergar iz Sesveta pod brojem OV-31725/07 kojim je tužitelju odobren kredit u iznosu od 98.880,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita za izgradnju kuće. Rok otplate kredita je 240 mjeseci i ugovorena je promjenjiva kamatna stopa na temelju odluke tuženika koja je početno iznosila 5,15 %. Tužitelj se u tužbi poziva na utvrđenja iz odluka donesenih u sporu koji je vođen povodom kolektivne tužbe tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv više tuženih banaka uključujući i tuženika u kojima je utvrđeno da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope tijekom postojanja ugovorne obveze čini ovisnom o jednostranoj odluci banke i kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica – švicarski franak imale za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka te su tužene banke time postupale protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Prema navodima tužbe stranke su 28. prosinca 2015. u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje: ZID ZPK) zaključile dodatak ugovoru o kreditu kojim je ugovor o kreditu konvertiran u kredit s valutnom klauzulom u eurima i u njemu je utvrđena preplata u iznosu od 46.028,53 kn. Tužitelj tvrdi da unatoč provedenoj konverziji nije uklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana pa nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača, a on se nije odrekao prava potraživati da se utvrdi ništetnost spornih odredbi osnovnog ugovora o vezivanju glavnice za valutu CHF i promjeni kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke i ima pravni interes za podnošenje ove tužbe. Tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi tužitelj traži da se utvrdi ništetnost odredbi predmetnog ugovora o kreditu o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF koje su sadržane u čl. 1, 2 i 7 ugovora i da se utvrdi ništetnost odredbe o prijevremenoj otplati kredita i naknadi za takvu otplatu iz čl. 23 ugovora i potražuje isplatu iznosa od 95.137,77 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i iznosa od 31.657,73 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate koji se odnosi na manje priznati iznos umanjenja glavnice prilikom konverzije. Potražuje i naknadu parničnog troška sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Navodi da tužitelj nema pravni interes za podnošenje ove tužbe zbog provedene konverzije, ističe prigovor zastare na sve iznose dospjele prije 12. lipnja 2014. te prigovor nedostatka aktivne legitimacije jer su osim tužitelja kredit otplaćivale i treće osobe. Dodaje da je konverzija provedena u skladu s odredbama ZID ZPK-a i da je tužitelj time stavljen u položaj kao da je od početka koristio kredit denominiran u eurima, a stranke su time stvorile novu pravnu osnovu koja se razlikuje od početnog ugovora o kreditu pa tužitelj više ne može tražiti povrat stečenog bez osnove vezano za raniji ugovor o kreditu. Tuženik ističe da je tužitelj imao mogućnost izabrati hoće li provesti konverziju dok je za banku bila obveza ponuditi mu konverziju, a prilikom konverzije je uzeta u obzir preplata. U odnosu na navodno nezakonito utvrđeni iznos glavnice kredita nakon konverzije tuženik ističe da se učinak konverzije u skladu s odredbama ZID ZPK-a utvrđuje kao razlika neotplaćene glavnice u CHF valuti kako je bila evidentirana u poslovnim knjigama vjerovnika na 30. rujna 2015. i neotplaćene

glavnice u eurima utvrđene na 30. rujna 2015. pa bi svako drugo postupanje banke bilo protivno izričitim zakonskim propisima. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i potražuje naknadu parničnog troška. U podnesku od 29. studenog 2019. tuženik osporava predmetnom kreditu svojstvo potrošačkog ugovora i dodaje da su deklaratorni tužbeni zahtjevi neuredni i nedopušteni jer se njima traži utvrđenje činjenica, a u podnesku od 18. veljače 2022. osporava tijek zatraženih zakonskih kamata.

3. Tužitelj je u podnesku od 5. prosinca 2019. naveo da prigovor zastare nije osnovan i osporio je ostale navode odgovora na tužbu. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužitelj je u podnesku od 5. rujna 2025. specificirao svoj tužbeni zahtjev u dijelu u kojem potražuje isplatu tako da potražuje isplatu iznosa od 8.501,92 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, a tuženik se u podnesku od 31. kolovoza 2025. protivi toj preinaci te podredno ističe prigovor zastare u odnosu na preinačen zahtjev. Ako sud smatra da se radi o povlačenju tužbe, tada se ne protivi djelomičnom povlačenju, no potražuje naknadu troška u odnosu na povučeni dio.

4. Tužitelj je u tužbi potraživao isplatu iznosa od ukupno 126.795,50 kn odnosno 16.828,65 eura¹ pa kako u podnesku od 5. rujna 2025. potražuje manji iznos od toga, ne radi se o preinaci tužbenog zahtjeva jer je prema čl. 191 st. 1 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – dalje: ZPP) preinaka tube povećanje postojećeg zahtjeva, a ne njegovo smanjenje. Konačno specificiranim tužbenim zahtjevom tužitelj više ne traži isplatu manje priznatog umanjenja glavnice prilikom konverzije. S obzirom na to da nije došlo do preinake tužbenog zahtjeva, tuženikov prigovor zastare u odnosu na preinačen zahtjev je bespredmetan.

5. Sud je pročitao isprave u spisu i to: ugovor o namjenskom kreditu (listovi 11-19), dopise tuženika (listovi 20, 102, 116), dodatak ugovoru o kreditu (listovi 21-29), otplatni plan (listovi 30-39), promet po kreditu (listovi 40-50, 86-101), obavijest o izračunu efekata konverzije (list 51), izračun konverzije (listovi 104-114), izvještaj KPMG-a (listovi 123-125). Provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo, financije i bankarstvo Nataliji Jambrečić koja je izradila pisani nalaz i mišljenje (str. 288-306) te dopunu nalaza (str. 326-340) i očitovala se na prigovor tuženika (str. 358-360), a saslušan je i tužitelj.

6. Sud nije uzimao u obzir nalaz i mišljenje vještaka Ante Beusa (listovi 52-61) jer se ne radi o vještačenju koje je kao dokaz određeno odlukom suda u ovom sporu, a i tuženik se protivio da se taj nalaz i mišljenje uzmu u obzir.

7. Tužbeni zahtjev je nedopušten u dijelu u kojem je odlučeno u točki II izreke rješenja, a u preostalom dijelu je osnovan.

8. Među strankama su sporni osnova i visina tužbenog zahtjeva, je li nastupila zastara, ima li tužitelj pravni interes za vođenje ovog spora i je li potrošač te je li aktivno legitimiran.

¹ Fiksni tečaj konverzije 7,53450

9. Uvidom u ugovor o namjenskom kreditu broj 3211755308, kreditna partija 7103959916 (listovi 11-19) od 7. prosinca 2007. utvrđeno je da su ga sklopili tužitelj kao korisnik kredita, Mira Suša i Žarko Pločkinjić kao založni dužnici i tuženik kao kreditor tj. banka. Taj je ugovor solemnizirala javna bilježnica Milka Čergar iz Sesveta 11. prosinca 2007. pod brojem OV-31725/2007 i sklopljen je za iznos od 98.880,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita, a namjena kredita je izgradnja kuće (čl. 6 ugovora). Utvrđeno je i da je ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta na temelju Odluke o kamatnim stopama tuženika, a na dan sklapanja ugovora iznosila je 5,15 %. Kredit se prema čl. 7 ugovora otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, a prvi anuitet iznosi 660,80 CHF.

10. Tužitelj je u svojem iskazu naveo da je ovaj kredit uzeo za izgradnju kuće u Budencu u kojoj stanuje i ne daje je u najam te nema registrirano trgovačko društvo, obrt ni OPG. Naveo je i da kredit još uvijek otplaćuje i da će ga otplatiti u siječnju 2028. Tužitelj je iskazao da je u banci zatražio hipotekarni kredit za gradnju kuće i da su mu ponudili ovaj kredit koji je i ugovorio. Pojasnio je da je prvo usmeno dogovorio kredit sa službenikom banke, a da mu je tekst ugovora o kreditu kojeg je sastavila banka dan kada ga je trebao potpisati te da nije imao mogućnost pregovarati s bankom o pojedinim ugovornim odredbama. Dodao je da je prije potpisivanja pročitao tekst ugovora i da mu u banci nije bilo objašnjeno značenje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, da mu ti pojmovi tada nisu bili jasni i da ih je tek kasnije istraživao kad mu je rata skočila. Naveo je i da je on uplaćivao sve rate kredita i da misli da ga je plaćao putem trajnog naloga za koji je novce prebacivao na račun. Dodao je da mu je Mira Suša supruga, a da je Anita Ivičević njihova prijateljica te da se ne sjeća jesu li one izvršile ikakve uplate za ovaj kredit. Tužitelj je iskazao i da je kredit konvertirao zbog nesigurnosti i jer si je time olakšao otplatu kredita.

11. Prema ocjeni ovog suda tužitelj je potrošač u smislu čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, 78/12 – dalje: ZZP'07) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovog ugovora i prema kojem je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Istovjetna definicija potrošača sadržana je i u odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15, 14/19, 19/22 – dalje: ZZP). Prema tome, u ovom sporu se radi o potrošačkom kreditu s kamatnom stopom koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom ovog tuženika i u kojem je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

12. Tužitelj svojim tužbenim zahtjevom traži i da se utvrdi ništetnost dijela odredbe čl. 23 ugovora koji glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora...“. Za podnošenje tužbe za utvrđenje iz čl. 187 ZPP-a tužitelj mora imati pravni interes. Budući da je sam tužitelj u svojem iskazu izjavio da kredit još otplaćuje i da će ga otplatiti u siječnju 2028., iz navedenog proizlazi da tužitelj nema namjeru prijevremeno otplatiti kredit pa on nema pravni interes za podnošenje tužbe u ovom dijelu i sud je stoga u izreci rješenja odbacio tužbu u tom dijelu kao nedopuštenu.

13. U postupku pokrenutom povodom tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača ovlaštenog tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka u Republici Hrvatskoj, uključujući i tuženika, Trgovački sud u Zagrebu je 4. srpnja 2012. donio presudu poslovni broj P-1401/2012, a povodom žalbi tuženika donesene su presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., presuda i rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Revt-249/2014 od 9. travnja 2015., presuda Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presuda i rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. i tim odlukama je pravomoćno utvrđena povreda interesa i prava potrošača i ništetnost pojedinih nepoštenih odredbi potrošačkih ugovora o kreditu, konkretno ništetnost odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i odredbe kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica.

14. U odnosu na tuženika Zagrebačka banka d.d. citiranim odlukama pravomoćno je utvrđeno da je prvotuzena Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora Zagrebačka banka d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time Zagrebačka banka d.d. postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 46/07, 79/07 – dalje: ZZP'03) u razdoblju od 1. travnja 2005. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg ZZP'07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23 – dalje: ZOO), te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom Zagrebačke banke d.d. i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora Zagrebačka banka d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku Zagrebačke banke d.d. o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time Zagrebačka banka d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg ZZP'03 u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg ZZP'07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama ZOO-a.

15. Ta je odluka u skladu s odredbom čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14) koja je bila na snazi u vrijeme pokretanja ovog spora obvezujuća i za ovaj sud u ovom sporu i tužitelj se može pozvati na pravno utvrđenje iz te odluke u dijelu u kojem je utvrđena ništetnost nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi prema jednostranim odlukama i internim aktima kreditora i ništetnost nepoštenih odredbi o ugovorenoj valuti uz koju je vezana glavnica švicarski franak u ugovorima u kreditu kakve je tuženik sklapao s potrošačima, uključujući i tužitelja.

16. Ta odredba kao i odredba čl. 118 ZZP-a prema kojoj odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106 ZZP-a u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP-a obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika propisuju proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava jer propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu pozovu na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a pa s obzirom na iznesena utvrđenja iz odluka donesenih u tom kolektivnom sporu u ovom sporu nije bilo potrebno provoditi postupak dokazivanja u tom pravcu.

17. U čl. 502.c ZPP-a (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14) koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja ovog spora i u čl. 118 ZZP-a je navedeno da se fizičke i pravne osobe mogu pozivati na pravno utvrđenje iz presude donesene u kolektivnom sporu u posebnim parnicama radi naknade štete, a ova je tužba podnesena radi povrata stečenog bez osnove, a ne naknade štete, međutim, ovaj sud smatra da se ove zakonske odredbe ne trebaju primjenjivati samo na postupke radi naknade štete, nego se moraju tumačiti tako da se primjenjuju i na parnice u kojima je istaknut restitucijski zahtjev kao što je to u ovom sporu. Uostalom, kad netko drugome neosnovano isplati neki iznos time je osobi koja je izvršila isplatu svakako nastala financijska šteta pa se restitucijski zahtjev može smatrati svojevrsnim zahtjevom za naknadu štete. Svako drukčije tumačenje prethodno navedenih odredbi bilo bi nerazumno, a zakonske odredbe nisu same sebi svrha, nego se one donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju i u primjeni donesenih propisa se one trebaju smisljeno tumačiti, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. U tom smislu je čl. 107 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN 70/19) dopunjen čl. 502.c ZPP-a tako da obuhvaća i parnice za isplatu.

18. U odnosu na odredbe kojim je valuta glavnice vezana za švicarski franak u postupku pokrenutom kolektivnom tužbom utvrđeno je da su ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu svih tuženih banaka, pa i ovog tuženika, bile nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi za klijente kao potrošače, dok su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika za korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima i da su te banke svjesno propustile o tome informirati

klijente kao buduće korisnike kredita, a o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije se pojedinačno pregovaralo.

19. U odnosu na kamatnu stopu koja je promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika u odluci Vrhovnog suda RH Revt-249/2014 navedeno je da su ugovorne odredbe u kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a koje je tuženik sklapao s korisnicima kredita - potrošačima, uključujući i tužitelja, bile lako uočljive (jer su bile vidno istaknute u ugovoru) i jasne (jer je u njima jasno naznačeno da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi), ali je utvrđeno da one nisu bile razumljive potrošačima jer je terminologija koja je korištena visoko stručna što je dovelo do ništetnosti tih odredbi.

20. Tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu tužitelj pojedinačno pregovarao sa zaposlenikom tuženika o spornim odredbama niti da su mu dani svi podaci na temelju kojih bi on mogao donijeti informiranu odluku o tome kakav će ugovor o kreditu sklopiti. Iskaz tužitelja, koji je sud prihvatio jer je iskazivao logično, životno i neposredno uvjerljivo, potvrđuje da službenik tuženika nije s tužiteljem posebno pregovarao o sadržaju ugovora pa ni o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

21. Među strankama nije sporno da je provedena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR tako što je 28. prosinca 2015. sklopljen dodatak ugovoru o kreditu kojeg su sklopili iste ugovorne stranke (listovi 21-29). Prema čl. 4 tog dodatka neotplaćena glavnica kredita u CHF u skladu s izračunom konverzije iznosi 72.170,18 CHF što u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan 30. rujna 2015. iznosi 503.803,57 kn. Prema čl. 5 dodatka preplata na taj dan iznosi 46.028,53 kn i taj se iznos prema čl. 6 dodatka koristi za namirenje budućih dospjelih anuiteta/rata po kreditu u eurima.

22. Tuženik smatra da su zbog provedene konverzije odredbe predmetnog ugovora o kreditu o promjeni kamatne stope i o valutnoj klauzuli izmijenjene tako da se smatra da nisu ni postojale te da sud ne može ocjenjivati ništetnost odredbi koje ne postoje i da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog spora. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji tužitelj kao potrošač i korisnik kredita nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove na temelju nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja tog ugovora o kreditu u CHF do sklapanja ugovora o konverziji. Naime, sklapanjem aneksa tj. dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a ne radi se o sklapanju sasvim novog ugovora. Kad bi se i smatralo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, i tada bi se moglo utvrđivati nepoštenim i ništetnim odredbe osnovnog ugovora o kreditu kako to proizlazi iz odluke Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. Tužitelj je ugovor o kreditu sklopio 2007. i do sklapanja dodatka tom ugovoru taj je osnovni ugovor bio na snazi više od osam godina i imao je sve pravne posljedice kao i kod onih korisnika kredita koji nisu proveli konverziju. Sklapanjem aneksa ugovora stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće i retroaktivno od dana sklapanja ugovora, ali nisu ničim mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF na temelju ništetnih odredbi ugovora za razdoblje do konverzije. Također, prema odluci Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. korisnik kredita samim sklapanjem dodatka

osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne pa onda nije izgubio ni pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu na temelju tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, a to tužitelj traži u ovom sporu.

23. Potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo, kako to proizlazi iz odluke Suda Europske unije u predmetu broj C-118/17 od 14. ožujka 2019. (Dunai), a treba istaknuti da u vrijeme kad su sklapani aneksi kojima je provođena konverzija još nije bila pravomoćna odluka o nepoštenosti odredbi o valutnoj klauzulu u ugovorima o kreditu u CHF donesena u kolektivnom sporu jer je ona postala pravomoćna u tom dijelu tek 2018. Slijedom navedenog, time što je tužitelj sklopio s tuženikom dodatak ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita u skladu s odredbama ZID ZPK-a, on nije izgubio pravo potraživati preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu i on zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora, ako takva razlika postoji.

24. Prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu i proveli konverziju moraju biti izjednačena s pravima onih korisnika kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak odnosno koji nisu proveli konverziju jer su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do dana kad su neki od tih korisnika proveli konverziju svi takvi potrošači imali jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

25. Budući da je odredba ugovora o kreditu ništetna u dijelu u kojem je ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a ta je odredba sadržana u člancima 2 i 7 predmetnog ugovora o kreditu, a ništetna je i odredba kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak što je sadržano u člancima 1, 2 i 7 ugovora o kreditu, sud je usvojio tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi ništetnost tih odredbi u točki I. izreke presude. Tuženik je prigovorio da je ovaj deklaratorni tužbeni zahtjev neuredan i nedopušten, no prema ocjeni ovog suda taj zahtjev je uredan jer se po njemu može postupati i nije nedopušten jer se njime ne traži utvrđenje činjenica, kako to tvrdi tuženik, već se traži utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi.

26. Odredbe predmetnog ugovora o kreditu za koje je u kolektivnom sporu Potrošač utvrđeno da su ništetne ne mogu se primijeniti među strankama pa tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju tih ugovornih odredbi što znači da je prema čl. 323 i čl. 1111 ZOO-a dužan vratiti tužitelju sve što je primio po toj osnovi koja je utvrđena ništetnom i to za razdoblje do 30. rujna 2015. kao dana s kojim je provedena konverzija.

27. Tuženik je istaknuo prigovor zastare. Takav prigovor je neosnovan jer prema pravnom stajalištu Vrhovnog suda RH zauzetom u revizijskoj odluci poslovni broj Rev-2245/2017 pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241 ZOO-a i zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Tužba je u kolektivnom sporu Trgovačkom sudu u Zagrebu podnesena 4. travnja 2012. i tada je prekinut tijek zastare, a nakon što je

presuda postala pravomoćna 13. lipnja 2014. u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, zastara ponovno počinje teći od 14. lipnja 2014. za iznose koje tužitelj potražuje s obzirom na promjenjivu kamatnu stopu dok je u odnosu na valutnu klauzulu u švicarskom franku presuda postala pravomoćna 14. lipnja 2018. pa zastara ponovno počinje teći od 15. lipnja 2018. za iznose koji se potražuju zbog toga. Prema Pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. (dalje: Pravno shvaćanje) zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323 st. 1 ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kao što je već navedeno, odredbe čl. 502.c ZPP-a i čl. 118 ZPP-a, kojima je propisano proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu tj. isplatu pozovu na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1 ZPP-a. Prema tome, ništetnost pojedinih nepoštenih odredbi potrošačkih ugovora o kreditu, konkretno ništetnost odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i odredbe kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica utvrđena je u presudi donesenoj u tzv. sporu Potrošač i u odnosu na ovaj konkretni ugovor jer je on jedan od ugovora na koji se odnosi utvrđenje iz te pravomoćne presude tako da i prema Pravnom shvaćanju zastara u odnosu na iznose koje tužitelj potražuje s obzirom na promjenjivu kamatnu stopu teče od 14. lipnja 2014., a u odnosu na iznose koje potražuje s obzirom na valutnu klauzulu u CHF teče od 15. lipnja 2018.

28. U konkretnom slučaju primjenjuje se zastarni rok od 5 godina iz čl. 225 ZOO-a jer se radi o stjecanju bez osnove pa kako je tužba podnesena 12. lipnja 2019., zastara nije nastupila jer je tužba podnesena manje od četiri godine od početka tijeka zastare u odnosu na potraživanje s obzirom na promjenjivu kamatnu stopu i manje od godine dana od početka tijeka zastare u odnosu na potraživanje vezano za valutnu klauzulu u CHF.

29. Tuženik tužitelju osporava aktivnu legitimaciju jer iz specifikacije uplata u prometu po kreditu proizlazi da je jednu uplatu u poslovnici izvršila Anita Ivičević i da je Mira Suša u poslovnici uplatila veći broj rata. Mira Suša je tužiteljeva supruga koja je i založni dužnik u predmetnom ugovoru o kreditu dok je prema iskazu tužitelja Anita Ivičević obiteljska prijateljica. Specifikacija uplata pokazuje da je najveći dio uplata rata kredita izvršen putem trajnog naloga s računa tužitelja, kako je on i naveo u svom iskazu, a okolnost da su nekoliko uplata izvršile Anita Ivičević i Mira Suša ne znači da tužitelj nema aktivnu legitimaciju potraživati isplatu i u odnosu na te uplate jer su one izvršene za tužiteljev račun i tuženik ih je kao takve prihvatio.

30. Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio na temelju financijskog vještačenja koje je provela stalna sudska vještakinja za financije Natalija Jambrečić. Ona je u svojem nalazu i mišljenju od 26. srpnja 2022. uzela u obzir i tzv. negativne razlike, no kako tuženik nije istaknuo prigovor prijeboja ili radi prijeboja niti je podnio protutužbu, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima

pa je vještakinja 21. srpnja 2025. izradila dopunu nalaza i mišljenja u kojem je uzela u obzir samo pozitivne razlike. U toj dopuni nalaza i mišljenja utvrđeno je da je zbog promjene kamatne stope na više i promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita na više u razdoblju od početka otplate do 30. rujna 2015. više plaćeno ukupno 12.101,56 eura, od čega 1.403,63 eura zbog promjene kamatne stope, a 10.695,93 eura zbog promjene tečaja CHF. Vještakinja je u nalazu i mišljenju uzela u obzir efekte konverzije prilikom koje je tuženik tužitelju priznao preplatu u iznosu od 6.109,04 eura pa je tom preplatom zatvorila obračunate zakonske zatezne kamate u iznosu od 2.509,40 eura i nalazom utvrđene razlike u iznosu od 3.599,64 eura. Prema nalazu i mišljenju financijske vještakinje preostala razlika više plaćenog iznosi 8.501,92 eura i u dopuni nalaza i mišljenja navedeno je od kad na pojedine iznose teku zakonske zatezne kamate.

31. Tužitelj nije imao prigovore na provedeno financijsko vještačenje dok je tuženik prigovorio da je vještakinja iznos preplate priznat u konverziji nezakonito odbila od zakonskih zateznih kamata obračunatih na iznose koje utvrđuje kao preplatu ignorirajući pritom odredbu čl. 19.c st. 1 t. 4 ZID ZPK-a o tome da se ne obračunavaju zatezne kamate i prigovara načinu izračuna tečajne razlike tvrdeći da je svojim izračunom vještakinja dva puta računala tečajnu razliku u odnosu na kamatnu stopu. Vještakinja Jambrečić se 2. ožujka 2026. pisano očitovala na taj prigovor te je pojasnila da je nalaz i mišljenje izradila u skladu sa zadatkom suda i da taj način izračuna nije ni u kakvoj vezi s odredbama ZID ZPK-a i pojasnila je da je za svoj izračun koristila stvarno izvršene uplate tužitelja, a ne simulacije i da je u nalazu i mišljenju jasno naznačeno koji dio preplate se odnosi na promjenu kamatne stope, a koji na promjenu tečaja CHF pa nije točno da bi dva put računala razlike po bilo kojoj osnovi.

32. Sud je nalaz i mišljenje financijskog vještačenja u cijelosti prihvatio jer su izrađeni stručno i objektivno na temelju uvida u dokumentaciju u spisu, a tuženikov prigovor je u cijelosti otklonjen očitovanjem vještakinje.

33. Na temelju provedenog financijskog vještačenja sud je utvrdio da u razdoblju do 30. rujna 2015. razlika tužiteljeve obveze zbog promjene kamatne stope u odnosu na početnu na više i zbog promjene tečaja za CHF u odnosu na početni tečaj na više ukupno iznosi 12.101,56 eura. Dodatkom ugovoru o kreditu utvrđeno je da preplata na dan 30. rujna 2015. iznosi 6.109,04 eura i vještakinja je uzela u obzir tu preplatu pa je na temelju njenog nalaza i mišljenja utvrđeno da, uračunavajući tu preplatu i zatvorivši s njom obračunate zakonske zatezne kamate u iznosu od 2.509,40 eura i utvrđene razlike u iznosu od 3.599,64 eura, preostalo potraživanje tužitelja iznosi 8.501,92 eura glavnice sa zakonskim zateznim kamatama kako je to specificirano u nalazu i mišljenju. Za iznos priznate preplate vještakinja je umanjila potraživanje tužitelja jer tužitelj kao korisnik kredita ne može kumulirati preplatu koja mu je priznata konverzijom i onu koja proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego on ima pravo na isplatu razlike, ako ona postoji kao što je tu u ovom slučaju.

34. Tužitelj je u podnesku od 5. rujna 2025. svoj tužbeni zahtjev u odnosu na isplatu u cijelosti uskladio s nalazom i mišljenjem financijske vještakinje s tim da na pojedine iznose tužitelj potražuje zakonske zatezne kamate od drugog u mjesecu jer je pojedini iznos dospio prvog u mjesecu pa je to u skladu s čl. 29 ZOO-a i sud je u

točki II. izreke naložio tuženiku da tužitelju plati iznos od 8.501,92 eura sa zatraženim zakonskim zateznim kamatama. Tužitelj ima pravo na zakonske zatezne kamate od dana kad je tuženik stekao iznose bez osnove u skladu s čl. 1115 ZOO-a jer je ih je tuženik stekao na temelju ništetnih i nepoštenih odredbi ugovora pa je bio nepošten kad ih je stekao.

35. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154 st. 5 i čl. 155 ZPP-a, a tužiteljev trošak je odmjerjen prema troškovniku predanom na ročištu 8. rujna 2026. Tužiteljev trošak se sastoji od troška financijskog vještačenja u iznosu od 265,44 eura i sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 214,75 eura. Njegov trošak zastupanja obuhvaća nagradu za sastav tužbe 200,00 eura prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 – dalje: OT), za zastupanje na dva ročišta od 1. ožujka 2022. i 8. rujna 2026. po 200,00 eura za svako prema Tbr. 9/1 OT, za pristup na odgođeno ročište 5. prosinca 2019. 50,00 eura prema Tbr. 9/5 OT i za sastav tri obrazložena podneska od 5. prosinca 2019., 30. studenog 2022. i 5. rujna 2025. po 200,00 eura za svaki prema Tbr. 8/1 OT te za sastav podneska od 12. svibnja 2026. zatraženih 50,00 eura prema Tbr. 8/1 OT odnosno ukupno 1.300,00 eura čemu treba pribrojiti 25 % PDV-a u iznosu od 325,00 eura. Ukupni parnični trošak tužitelja iznosi 2.105,19 eura pa je tuženiku naloženo da mu namiri taj iznos sa zatraženim zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude od isplate u skladu s čl. 151 st. 3 ZPP-a.

36. Tužitelju nije priznata nagrada za sastav podneska od 13. lipnja 2019. jer njime ispravlja tužbu i za taj trošak sam odgovara. Nagrada za sastav podnesaka od 18. lipnja 2019. i 14. ožujka 2022. nije priznata jer za dostavu uplatnica za pristojbu i trošak vještačenja nije bilo potrebno sastavljati podneske. Za sastav podnesaka od 7. siječnja 2020. i 1. rujna 2020. nagrada nije priznata jer tužitelj u njima ponavlja ranije iznesene navode pa njihovo sastavljanje nije bilo potrebno u smislu čl. 155 ZPP-a. Za sastav podneska od 28. studenog 2021. nagrada nije priznata jer u spisu ne postoji takav podnesak dok za sastav podneska od 28. veljače 2024. nagrada nije priznata jer se radi o požurnici.

37. Sud nije odlučivao o tuženikovom zahtjevu za naknadu troškova postupka u odnosu na povučeni dio tužbenog zahtjeva jer je tuženiku podnesak tužitelja od 5. rujna 2025. kojim specificira tužbeni zahtjev dostavljen 26. siječnja 2026., a on tek u podnesku od 31. kolovoza 2026. stavlja zahtjev za naknadu tog troška, a takav zahtjev je u skladu s čl. 164 st. 8 ZPP-a morao podnijeti u roku od 15 dana od dostave obavijesti o povlačenju tužbe što je on propustio pravovremeno učiniti.

U Sesvetama 2. listopada 2026.

Sutkinja
Martina Ivanković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana kad je održano ročište za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA

1. odvjetnica Kristina Baričević
2. odvjetnica Margita Kiš Kapetanović

Broj zapisa: **9-3088e-08e1b**

Kontrolni broj: **0067e-6b62d-aaf67**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.